

lag reeds op een tafeltje onder den spiegel; zij hing haar hoed op aan een kapstok onder het venster; de mooie japon en de zijden mantel en de schoenen verdwenen weer in de kleerkist; de afgelegde daagsche kledingstukken werden weer aangetrokken; de spiegel werd niet meer geraadpleegd, maar met een uitdrukking op het gelaat van diepe minachting, die haar zelf gold, verliet zij dat vertrekje, zij liep de tent door naar het voorportaal en nam daar hare plaats weder in.

Jan was intusschen, met zijn armen om de kinderen heengeslagen, blijven zitten. Hij had zijn hoed naast zich op den grond gezet, het was hem onder dat hoofddekseel te benauwd geworden. Van een paar bezoekers, die zijn Panorama kwamen zien, had hij werktuigelijk den toegangsprijs aangenomen en in het mandje gestopt, dat daarvoor op de tafel stond, maar [hij was niet met hen medegegaan, om naar gewoonte alles wat hij te zien] had, uit te leggen; met een gedrukt biljet, dat hij hen overreikte, hadden zij zich moeten tevreden stellen.

Hij redeneerde, alsof zijne kinderen met hem overleggen, alsof [zij den toestand begrijpen en met hem treuren en toornen konden. Het] huilen stond hem nader dan het lachen en met eene zachte, klagende stem jammerde hij: Wat zal er van ons worden, nu zij weggaat, Jantje? Ik weet geen raad, arme stakker! wie zal zoo'n klein wezentje als je zusje verzorgen en jou zelf dan, kleine dreumes! Ik weet niet, hoe ik er door zal komen; zij [zorgde immers voor alles.]

Dan zag hij droevig de kinderen aan en trok ze nog wat dichter tot zich, en bromde: „waarom moest dat nu ook zoo ongelukkig loopen? Wij hebben immers, je moeder en ik, nooit over elkaar te klagen gehad; de zaken gaan best vooruit, en als wij bij elkaar bleven, konden wij wel zes zulke wurmen groot brengen. Maar nu is er geene moeder meer en een vader alleen met eene zaak en eene huishouding daarbij, daar komt niet veel van terecht, dat weet ik wel. Ja, ik kan eene meid huren, maar zal die goed op jou, Jantje! en op je zusje passen? Een witte raaf, als ik er zoo eene vind.”

Hij gaf ook zijn toorn lucht, maar kwam er tegelijk voor uit, waarom hij de handen thuis hield en zich weerloos aan zijn noodlot zou onderwerpen: „Dien Mijnheer den nek omdraaien? O, Jantje, ik heb er zooveel lust in en mijne handen jeuken, om hem minstens een pak te geven, waaraan hij voor maanden genoeg heeft, maar dat mag ik immers niet doen, als ik tegenover haar mijn fatsoen zal houden, want je moeder bedriegt mij niet; zij bezondigt zich, geloof ik, wel tegen ons, maar zij gaf bij tijds rondweg haar woord, dat zij handelen zou, zooals wij nu van haar ondervinden.”

Zoo kwam hij tot het raadsel, dat hij niet kon oplossen, omdat zijn oordeel in de slingering tusschen smart en verontwaardiging beneveld was en hij gevoelde, dat hij bij deze vraag nooit voor zichzelf zou kunnen instaan: „Zullen wij haar kunnen vergeten, Jantje? Dinaatje weet er nog niet veel van en jij klein kereltje, maar weinig. Dat slijt, denk ik, wel uit. Maar ik! O